

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Holomáč s.r.o.**, se sídlem Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6, zastoupeného společností Daňové a účetní služby s.r.o., se sídlem Zbraslavská 12/11, Praha 5, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 4791/15/7100-40124-010590,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 8. 2014, č. j. 21022/14/5000-14507-711622. Tímto rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství delegovalo podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), místní příslušnost ke správě všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí

nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby připomněl, že se zabývá výrobou štěpky, kterou zpracovává na území České republiky, Slovenska, Ukrajiny a Maďarska a kterou přímo dodává do elektrárny ČEZ. Žalobce část produkce nakupuje, kdy toto zboží jde přímo od dodavatele do elektrárny ČEZ. Jako logistické zázemí žalobce využívá provozovnu v Dubňanech (okres Hodonín), která slouží jako sklad materiálu a parkovací a opravárenský prostor pro strojní techniku. Sídlo společnosti v Praze je určeno k veškerým jednáním s klienty, se státní správou a je zde také uloženo účetnictví žalobce.

Žalobce poukázal na obsah podaného odvolání a v něm uplatněných námitek, přičemž nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s jím vznesenou argumentací. Dle názoru žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se skutkovým stavem, jakož i v rozporu se zásadou přenosu důkazního břemene dle ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu, kdy žalovaný neprokázal konkrétní potřebu delegace místní příslušnosti, ani to, proč by správa daně u současného správce daně měla být neúčelná. Dle žalobce se celé místní šetření provedené dne 7. 1. 2014 úředními osobami Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 6, omezilo toliko na požadavek na účetní společnost Hospodářství Valbeřice s.r.o. (která dle dohody s majitelem této společnosti a s majitelem nemovitosti zajišťuje pro žalobce běžné administrativní činnosti), aby předložila nájemní smlouvy všech společností v objektu, což odmítla s odůvodněním, že k vydání těchto dokumentů nebyla oprávněna. Dle názoru žalobce takto povrchně provedené místní šetření nemohlo být použito v jeho neprospěch, přičemž ke zjištění jeho průběhu žalobce navrhl v řízení vyslechnout svědkyni, paní L. V., účetní společnosti Hospodářství Valbeřice s.r.o. Rovněž z místního šetření provedeného přímo žalovaným dne 27. 1. 2015 nebylo možné dle žalobce dospět ke zjištění, že na adrese Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6 nebyly nalezeny prostory žalobce. V době, kdy žalovaný šetření prováděl, sice nebyl v sídle přítomen nikdo ze společnosti žalobce, avšak žalovanému nic nebránilo, aby se telefonicky spojil se zástupcem žalobce ve věci sjednání termínu jednání. Stejným způsobem pak bylo provedeno i místní šetření v provozovně na adrese Horní huť 419, Dubňany, které dle názoru žalobce nemohlo mít žádnou důkazní hodnotu, jelikož ověřilo pouze skutečnosti již známé z veřejných rejstříků.

Dle žalobce dále nebylo zřejmé, z jakého důvodu se žalovaný domníval, že účetní doklady jsou soustřeďovány v provozovně žalobce v Dubňanech. Žalobce upozornil, že své účetnictví soustřeďuje v sídle společnosti, přičemž k potvrzení této skutečnosti měla přispět již v odvolání navržená výpověď majitele pronajatých prostor, která však byla žalovaným odmítnuta. K argumentaci žalovaného, že provozovna zástupce žalobce, společnosti Daňové a účetní služby s.r.o., se nachází ve Bzenci, v okrese Hodonín (stejně jako bydliště jednatele této společnosti), žalobce uvedl, že dlouhodobým záměrem je přesun výrazné části aktivit žalobce do Prahy. Za tímto účelem bylo také pronajato sídlo v Praze 6, kde poradenská společnost poskytuje poradenství pražské klientele, na adrese ve Bzenci pak místní, regionální

klientele. Žalovaný tak svá zjištění učinil toliko v obecné rovině, bez zkoumání bližších konkrétních skutkových okolností případu. K bydlišti jednatele společnosti Daňové a účetní služby s.r.o. žalobce doplnil, že jednatel je ve Bzenci sice nahlášen k trvalému pobytu, avšak trvale se zde nezdržuje.

Žalobce dále uvedl, že umístění svého sídla do hlavního města, přestože má provozovnu mimo Prahu, nebylo dle žalobce účelovou záležitostí s ohledem na daňové důvody. Tato skutečnost naopak byla odůvodněna racionálními ekonomickými důvody, např. získáním prestižní adresy a přiblížení se strategickým obchodním partnerům (ČEZ, E.ON atd.). Umístění účetnictví v místě sídla pak dle žalobce splňuje požadavek na efektivní a účelnou správu a mělo význam také z hlediska ochrany dat. Jednostranný požadavek žalovaného, aby žalobce umístění svého účetnictví řešil jiným způsobem, než které mu provozně vyhovuje, žalobce pokládal za nepřiměřený zásah do autonomie vůle soukromoprávního subjektu, který mu v praxi přinese pouze náklady.

Žalobce taktéž namítal rozpor se zásadou legitimního očekávání, kdy v rámci odvolání argumentoval velmi podobným případem, který však žalovaný zcela odmítl jako důkazní prostředek, jelikož nebyl dostatečně identifikován. Toto tvrzení považoval žalobce za účelové a za snahu nepřipustit provedení důkazu svědčícího o porušení principu legitimního očekávání, jelikož žalovaný musel vědět, o jaký případ se jedná. Žalobce rovněž nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s poukazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 63, kdy se prostřednictvím tohoto rozhodnutí pokoušel žalovaného upozornit na skutečnost, že institut delegace místní příslušnosti není možno zneužívat k řešení administrativních potíží správců daně (např. nedostatečné kapacity).

V závěru podané žaloby žalobce vznesl důkazní návrhy, a to jednak provedení výslechu svědkyně paní L. V. k potvrzení průběhu místního šetření dne 7. 1. 2014, jednak provedení výslechu pana T. S. ke způsobu užívání sídla žalobcem. Žalobce zároveň doplnil, že dne 19. 1. 2015 zrušil jedinou provozovnu na adrese Horní huť 419, Dubňany, jelikož již neprovozoval výrobu, ale zabýval se výhradně obchodní činností. Jediným pevným místem, kde je žalobce k zastizení, je proto sídlo společnosti na adrese Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6.

S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. Tvrdil-li žalobce, že jeho sídlo nebylo možné označit za virtuální, neboť zde měl dostatečné zázemí pro styk s veřejností a s orgány státní správy v podobě kanceláře, a odvolával-li se na skutečnost, že Odvolací finanční

ředitelství vůbec neprokázalo konkrétní důvody a okolnosti, proč správa daní nebyla v rámci Finančního úřadu pro hlavní město Prahu efektivní, žalovaný poukázal na skutečnost, že Odvolací finanční ředitelství (prostřednictvím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj), jakož i žalovaný provedli veškerá možná místní šetření, a to jak v sídle žalobce, tak v jeho provozovně. Úřední osoby se tak pokusily zmapovat veškerou činnost žalobce, včetně kontroly daňových přiznání a registrace daňového subjektu a jeho zaměstnanců k příslušnému finančnímu úřadu, jakož i internetových odkazů samotného žalobce, kdy veškeré vazby žalobce i jeho zástupce byly zjištěny v místní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj. Tím byla dle žalovaného prokázána důvodnost a účelnost správy daní Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj. Žalovaný pak v této souvislosti rovněž uvedl, že neexistuje žádné zákonné omezení toho, kde chce mít daňový subjekt sídlo zapsané v obchodním rejstříku, avšak faktické podnikání žalobce probíhalo v územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj a nikoliv na adrese zapsaného sídla žalobce.

Žalovaný dále zdůraznil, že místní šetření prováděl v rámci vyhledávací činnosti dle ustanovení § 80 daňového řádu. Praxe provádění místního šetření je poměrně obvyklá, přičemž místní šetření lze provést i bez součinnosti s daňovým subjektem, a to tím spíše, že se nejedná o schůzku s daňovým subjektem, na kterou je třeba si domlouvat termín. Žalovaný dále vyšel z předpokladu, že pokud se v místě sídla měly uskutečňovat kontrakty se stěžejními obchodními partnery, pak bylo možné očekávat, že tyto prostory také budou náležitě označeny. Žalovaný však nikde v sídle společnosti nenalezl ani doklady a účetnictví žalobce, ani jeho kancelář, pročež musel přihlídnout ke všem (tehdy platným) doplňujícím zjištěním, kdy při místním šetření (dne 28. 4. 2014) na adrese provozovny Horní huť 419, Dubňany, byla provozovna žalobce nalezena s tím, že byla potvrzena i přítomnost zaměstnanců žalobce.

Navrhoval-li žalobce v této souvislosti výslech svědka, pana T. S., majitele kancelářské jednotky, žalovaný uvedl, že během místního šetření nebylo možné T. S. dohledat, a tedy potřebné informace zjistit. Dále poznamenal, že tyto informace mohl žalobce doložit již dříve, např. předložením nájemní smlouvy na uvedené kancelářské prostory, a zároveň dodal, že s ohledem na opakovaná místní šetření, mohl žalobce již dříve institutu výslechu svědka využít.

K opětovnému odkazu žalobce na předchozí rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství týkající se jiného klienta jeho zástupce žalovaný uvedl, že mu není známo, o jaký subjekt se mělo jednat. Odvolací finanční ředitelství je samostatný úřad, který vydává velké množství rozhodnutí týkající se řady různých daňových subjektů. Žalovaný tedy nemá představu, kolik takových rozhodnutí bylo vydáno a ohledně jakých subjektů. Dále žalovaný uvedl, že nelze použít rozhodnutí týkající se jiného subjektu, a to jak s ohledem na povinnost mlčenlivosti, jíž je vázán na základě ustanovení § 52 daňového řádu, tak s ohledem na individuální přístup k hodnocení všech skutečností týkajících se jednotlivého daňového subjektu. Dle žalovaného totiž ani skutečnost, že dva subjekty mají sídlo na téže adrese, nemusí být důvodem pro vydání stejného rozhodnutí v téže věci, jelikož žalovaný posuzuje veškerá zjištění ve vzájemné souvislosti a všechna skutková zjištění nemusí nutně splňovat podmínku účelnosti delegace místní příslušnosti.

Pokud šlo o žalobcem opakovanou domněnku, že se stal součástí větší akce, již finanční správa řeší své kapacitní problémy, pak žalovaný poznamenal, že kapacitní důvody může správce daně použít pouze ve výjimečných případech, kterými by bylo například stížení živelnou pohromou, a to jen jako argument podpůrný. S tím pak dle žalovaného souvisel i žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 63. K tomu žalovaný připomněl, že o odvolání proti delegaci místní příslušnosti rozhodl na základě všech zjištěných a doložených skutečností a rozhodně jím neřešil blíže neurčené kapacitní problémy, které žalovaný ani Odvolací finanční ředitelství jako důvod nikdy neuvedli.

Žalovaný se pak obsáhle vyjádřil také ke sdělení žalobce, že k datu 19. 1. 2015 zrušil jedinou provozovnu na adrese Horní huť 419, Dubňany, protože již neprovozuje výrobu, ale zabývá se výhradně obchodní činností. Uvedl především, že žalobce v podané žalobě tvrdil, že se zabýval výrobou štěpky, kterou zpracovává na území České republiky, Slovenska, Ukrajiny a Maďarska, což je tedy samo o sobě v rozporu s informací, že již výrobu neprovozuje. Z internetových stránek žalobce pak jednoznačně vyplynulo, že činnost žalobce se nadále odehrává na adrese původní provozovny - Horní huť 419, Dubňany. Na základě všech výše uvedených skutečností proto žalovaný navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení sporné, zda odlišná adresa provozovny žalobce, oproti sídlu žalobce zapsanému v obchodním rejstříku, představuje v návaznosti na v tomto případě učiněná skutková zjištění důvod, pro který bylo možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně.

Podle ustanovení § 13 daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku.

Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, *jestliže je to účelné* nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; včas podané odvolání proti rozhodnutí o delegaci má odkladný účinek.

Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“

V nyní souzené věci přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, *„kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivit a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný“* (srovnej Baxa, J., Dráp, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žišková, M., *Daňový řád, Komentář I. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011).

Pojem *účelnost* je tak nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), právě to, že ke skutečné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno

doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

V posuzovaném případě provedly úřední osoby Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 6, dne 7. 1. 2014 místní šetření (viz úřední záznam č. j. 186319/14/2006-05402-108934), a to za účelem ověření sídla žalobce na adrese Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6, při kterém bylo zjištěno, že se na uvedené adrese nachází třípatrový činžovní dům. Na schránce umístěné v přízemí domu, označené „S.“ byl nalezen seznam obchodních společností, mezi kterými byl uveden i název žalobce. V podzemních prostorách domu se nacházejí kanceláře, kdy jedna z nich byla označena Econnect a druhá z nich, ve které byla přítomna účetní společnosti Hospodářství Valbeřice s.r.o., byla označena Knight & Svoboda a Hospodářství Valbeřice s.r.o. Nebylo zjištěno, že by v těchto prostorách žalobce provozoval ekonomickou činnost. S ohledem na určitý časový odstup od konání původního místního šetření provedl vlastní šetření dne 27. 1. 2015 také žalovaný (viz úřední záznam č. j. 4791/15/7100-40124-10590), a to opět v sídle žalobce na adrese Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6. Při tomto šetření žalovaný ověřil, že skutečnosti zjištěné úředními osobami Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 6, se nezměnily. Při vstupu do třípatrového činžovního domu byly umístěny zvonky, na kterých nebyl žalobce ani jeho zástupce označen ani uveden. Nikde kromě cedulky na poštovní schránce, nebyla o žalobci či jeho kanceláři zmínka. Nikde nebyly nalezeny prostory, kde by žalobce měl realizovat jednání s klienty, uzavírat smlouvy a shromažďovat veškerou dokumentaci a účetní doklady. Z místního šetření ze dne 28. 4. 2014 (viz úřední záznam č. j. 2079289/14/3010-05801-709413 na adrese provozovny žalobce Horní huť 419, Dubňany, provedeného Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územním pracovištěm v Hodoníně, pak bylo zjištěno, že tato provozovna se na uvedené adrese skutečně nachází a že zde dle sdělení pracovnice vrátnice také pracují zaměstnanci žalobce. Z podaných žádostí žalobce o poseckání daně z přidané hodnoty a daně z příjmů právnických osob rovněž vyplynulo, že v dané provozovně na Hodonínsku zaměstnává veškeré své zaměstnance. Také webová prezentace žalobce, stejně jako další internetové zdroje (www.firmy.cz, www.fivefirmy.cz, www.holomac.cz) odkazovaly na adresu jeho provozovny a uváděly ji též jako adresu korespondenční. K nezanedbatelným zjištěním patřila také skutečnost, že zástupce žalobce, zajišťující daňové poradenství, má provozovnu na adrese N. F. 1085, B., kde měl jednatel této společnosti zároveň své bydliště. Dalším podpůrným faktorem byla i skutečnost, že jednatel žalobce, pan L. H., má bydliště v územní působnosti Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj.

Vzhledem k tomu, že hlavním předmětem činnosti žalobce byla v době rozhodování žalovaného výroba dřevní štěpky, krajský soud má v návaznosti na výše uvedené za prokázané, že samotná výroba, jakož i s ní související organizační zajištění, byly umístěny výlučně v provozovně žalobce v Dubňanech. Tuto skutečnost ostatně nečinil spornou ani žalobce, když v odvolání uvedl, že není možné do sídla společnosti v centru Prahy přemístit sklady štěpky nebo nákladní automobily. Následný prodej a obchodní činnost žalobce obecně (včetně jednání s obchodními partnery a ostatními subjekty) pak jistě představuje neméně důležitou součást žalobcova podnikání, neboť bez ní by samotná výroba nebyla žalobci k užítku. Se žalobcem proto lze souhlasit do té míry, že případné (žalobcem tvrzené)

obchodní aktivity v sídle v Praze mohou mít své opodstatnění z hlediska celkového úspěchu žalobcova podnikání. To však nic nemění na tom, že z ničeho, čím by žalobce argumentoval, neplyne, že by kdekoliv jinde než v provozovně v Dubňanech probíhal reálný každodenní chod podnikatelské činnosti žalobce zajišťovaný jeho zaměstnanci.

Je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný věcně příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě přitom bylo prostřednictvím místních šetření provedených v souladu s ustanovením § 80 daňového řádu zjištěno, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku je sice v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá reálná ekonomická činnost žalobce, se nachází v Dubňanech. Právě místo reálného každodenního chodu daňového subjektu je ovšem při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je umístěna provozovna žalobce. Z hlediska hospodárného fungování a výkonu daňové správy je zásadní místo provozu, kde může ze strany daňové správy docházet k případnému uskutečňování místních šetření, daňových kontrol a bezprostřednímu kontaktu s daňovými subjekty.

K námitce žalobce, že žalovaný neprokázal, proč byla správa daně u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu neúčelná, krajský soud konstatuje, že není podmínkou, aby správce daně přistoupil k delegaci, resp. k podání podnětu k delegaci, až poté, co v rámci správy daní budou zjištěny nedostatky či jiné obtíže. Je pravdou, že ze správního spisu neplyne, že by před tím, než došlo k rozhodnutí o delegaci, nastala situace, že by na žalobci byla vyžadována součinnost a tato nebyla z jeho strany poskytnuta. Z provedených šetření (viz shora) pak vyplynulo, že žalobce je na adrese sídla nedostupný a své výrobní kapacity (kdy výroba byla těžištěm jeho činnosti), včetně reálného místa výkonu práce všech zaměstnanců, realizuje v Dubňanech. Z hlediska efektivity a hospodárnosti správy daní se tak krajský soud ztotožňuje s hodnocením finančních orgánů obou stupňů, že v daném případě vskutku bylo účelné, aby příslušným správcem daně byl v daném případě Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. Kritérium účelnosti delegace tak bylo podle krajského soudu naplněno a finančními orgány také prokázáno (obdobně k uvedené otázce srovnaj též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na skutečnost, že krajský soud pokládá finančními orgány učiněná skutková zjištění ve věci za dostačující a kritérium účelnosti v daném případě za naplněné, neshledal důvod přistupovat v daném soudním řízení k provádění dokazování, a to žalobcem navrhovanými výslechy svědků, konkrétně paní L. V. a pana T. S. V této souvislosti krajský soud zároveň uvádí, že ani žalovanému nelze vytýkat, že k výslechu svědka T. S., jehož provedení žalobce navrhoval v podaném odvolání, v odvolacím řízení nepřistoupil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno v této souvislosti dovodit, že žalovaný se v tomto bodě ztotožnil s názorem, jež zastávalo ve svém stanovisku k podanému odvolání Odvolací finanční ředitelství, že vzhledem k učiněným a výše popsáním zjištěním je možno výslech navrženého svědka pokládat za neúčelný. Krajský soud zároveň doplňuje, že není zřejmé, jak by výpověď jmenovaného jako majitele a pronajímatele pražské nemovitosti, v níž je formálně zapsáno sídlo žalobce, mohla přispět k objasnění skutečnosti, v jakém

konkrétním místě probíhá realizace podnikatelských aktivit žalobce, která jediné je pro posouzení věci relevantní. Žalobce přitom jiné důkazní návrhy, které by osvědčovaly, že by podnikatelské aktivity žalobce mohly být reálně vykonávány v místě jeho formálního sídla v Praze 6, nevznést ani nepředložil.

K námitce žalobce, že žalovaný pouze spekuluje o tom, kde se nachází účetnictví a účetní doklady žalobce, přičemž na to usuzuje ze skutečnosti, že poradenská společnost žalobce - Daňové a účetní služby s.r.o. má provozovnu v okrese Hodonín, kde má bydliště také jednatel této společnosti, krajský soud uvádí, že žalovaný na tyto skutečnosti poukazoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko podpůrně. Žalobce již v průběhu řízení o delegaci místní příslušnosti tvrdil, že veškeré své účetnictví shromažďuje v místě sídla na adrese Puškinovo náměstí 493/5, Praha 6, kdy i ke zjištění této skutečnosti směřovala místní šetření provedená Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 6, a žalovaným, při nichž však na adrese sídla žalobce nebyly nalezeny žádné prostory, kde by žalobce účetnictví shromažďoval. Krajský soud pak v této souvislosti zároveň konstatuje, že s ohledem na současné technické možnosti komunikace (včetně elektronické komunikace) umožňující bez problémů překonávat vzdálenosti mezi reálným místem fyzického uložení dokumentů a sídlem správce daně, na což ostatně v podané žalobě odkazoval sám žalobce, je nerozhodné, kde se reálně nacházejí účetní doklady. Nerozhodná je pak v této souvislosti i skutečnost, zda zástupce žalobce, který je zpracovatelem účetnictví žalobce, plánuje v budoucnu přesun svých podnikatelských aktivit do Prahy. Naopak jako překážku výkonu daňové správy je nutno hodnotit skutečnost, musí-li se správce daně k provádění jakéhokoli šetření přemisťovat mimo obvod své vlastní působnosti.

Namítal-li žalobce porušení zásady legitimního očekávání, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Podstatou zásady legitimního očekávání je skutečnost, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (srovnej § 8 odst. 2 daňového řádu). Žalobce v nyní projednávané věci přitom již v podaném odvolání poukazoval na skutečnost, že v jiném obdobném případě byl podnět na delegaci místní příslušnosti Odvolacím finančním ředitelstvím zamítnut. Blíže však již žalobce neuvedl žádný, konkrétními okolnostmi specifikovaný případ, v němž by žalovaný postupoval odlišně od nyní souzeného případu. V podaném odvolání žalobce sice obsáhle citoval rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, které se mělo týkat jiné společnosti zastoupené totožným zástupcem jako v případě žalobce, přesto však dle žalovaného bez bližší identifikace nebylo možné zhodnotit, zda toto rozhodnutí bylo vydáno na základě shodných či obdobných skutkových okolností. Žalovaný proto k námitce porušení legitimního očekávání uvedl, že jednotlivá skutková zjištění nemusí sama o sobě naplňovat podmínku účelnosti – posouzení všech zjištění ve vzájemné souvislosti však již mohou být důvodem pro delegaci. Krajský soud se s uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje a dále doplňuje, že pokud daňový subjekt namítá porušení zásady legitimního očekávání s tím, že v jiných skutkově obdobných případech správce daně rozhodoval odlišně, avšak nijak blíže konkrétní okolnosti té které věci nespecifikuje, není správce daně povinen sám vyhledávat, jakým způsobem v jednotlivých případech v minulosti rozhodoval, a konkrétně takovou námitku vypořádávat.

Pokud žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 63,

dostupný na www.nssoud.cz, ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí konstatoval, že uvedený rozsudek řeší otázku práva daňového subjektu podat žalobu proti rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti, což v dané věci žalovaný nijak nerozporoval. Stejně tak lze pokládat za dostačující, pokud k domněnkám žalobce, že finanční správa prostřednictvím delegací místní příslušnosti řeší kapacitní problémy, žalovaný v odůvodnění poznamenal, že kapacitní důvody by mohl správce daně použít pouze ve výjimečných případech, a to toliko jako podpůrný argument. Krajský soud konstatuje, že z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ani žalovaného není možné dovodit, že by důvodem pro delegaci místní příslušnosti v daném případě bylo řešení kapacitních problémů finanční správy. Naopak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný o odvolání rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, kdy zjištěné skutečnosti v daném případě naplnily kritérium účelnosti pro delegaci místní příslušnosti ke správě daní.

Je tedy zřejmé, že delegace v tomto případě byla provedena za účelem zajištění řádného a efektivního výběru daní; a zároveň nelze dospět k závěru, že by reálným způsobem jakkoli zasáhla do práv žalobce. Žalobce kromě obecných tvrzení (zásah do autonomie vůle, nárůst finančních nákladů) neuvedl žádná konkrétní tvrzení, z nichž by vyplynulo, v čem konkrétně by pro něj delegace byla omezující, když ve svých důsledcích nejsou delegací nijak dotčeny ani možné aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, ani případný obchodní význam „pražské adresy“.

Uvedl-li žalobce v závěru podané žaloby, že ke dni 19. 1. 2015 zrušil provozovnu na adrese Horní huť 419, Dubňany, jelikož již neprovozuje výrobu, ale zabývá se výhradně obchodní činností, krajský soud ve vztahu k tomuto tvrzení konstatuje, že při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vychází v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud tedy v mezidobí došlo u žalobce ke změně podmínek, krajský soud nebyl oprávněn se jimi s odkazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. v tomto řízení zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. října 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu